

Carta do Prelado (xuño de 2016)

Estou contento de que Deus chamoume a darlle a coñecer aos demais?, convida a preguntarnos o Prelado. Na súa carta, fala do apostolado, é dicir, "manifestar sinxelamente o que nos enche a alma e é fonte de perenne ledicia".

07-06-2016

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Transcorrerón dúas semanas desde a Ascensión de Xesucristo ao Ceo e resoan aínda en nós as súas últimas palabras na terra: *ide ao mundo enteiro e predicade o Evanxeo a toda criatura*[1]. Contamos coa asistencia do Espírito Santo, que o Señor enviou aos Apóstolos no Cenáculo e que segue animando á Igrexa, como en ***unha nova Pentecostés***[2].

Prometera: *o Paráclito, o Espírito Santo que o Pai enviará no meu nome, El ensinaravos todo e lembraravos todas as cousas que vos dixen* [3]. E cumpriu a súa promesa. Tócanos a nós, que somos discípulos seus, levar por todo o mundo, coa nosa palabra e o noso exemplo, a mensaxe de salvación que confiou aos cristiáns.

Este, e non outro, é o fin da Igrexa: a salvación das almas, unha a unha. Para iso o Pai enviou ao Fillo, e Eu envíovos tamén a vósotros (Jn20, 21). De aí o mandato de dar a coñecer a

doutrina e de bautizar, para que na alma habite, pola graza, a Trindade Beatísima[4]. O mandato de Cristo atopou no corazón do noso Pai, pola bondade divina, unha acollida pronta e alegre. E o noso Fundador transmitiunos, con garbo, ese empuxe apostólico que non coñece fronteiras.

San Xosemaría ensinounos sempre que, entre as *paixóns dominantes* que han de dirixir a nosa conduta, figura a de difundir os ensinos de Xesucristo. ***A actividade principal do Opus Dei -afirmaba- consiste en dar aos seus membros, e ás persoas que o desexen, os medios espirituais necesarios para vivir como bos cristiáns no medio do mundo. Failles coñecer a doutrina de Cristo, os ensinos da Igrexa; proporcionálles un espírito que move a traballar ben por amor de Deus e en servizo de todos os homes. Trátase, nunha palabra, de***

***comportarse como cristiáns:
convivindo con todos, respectando
a lexítima liberdade de todos e
facendo que este mundo noso sexa
máis xusto***[5].

Esta *paixón dominante* ten especial actualidade neste Xubileu extraordinario da misericordia, pois «cando, na fin da vida, pregúntesenos se demos para comer ao famento e de beber ao sediento, tamén se nos preguntará se axudamos ás persoas a saír das súas dúbidas, se nos comprometemos a acoller aos pecadores, amoestándoos ou corrixíndoos, se fomos capaces de loitar contra a ignorancia, especialmente a relativa á fe cristiá e á vida boa» [6].

Hai moitos modos de comunicar o contido da fe. San Xosemaría insistía no apostolado persoal, de ti a ti, mediante unha conversación amigable que non pretende *dar*

leccións a ninguén, senón manifestar sinxelamente o que nos enche a alma e é fonte de perenne alegría.

Noutras ocasións lembreivos aquel consello do noso Pai: ***antes de falar ás almas de Deus, falade moito a Deus das almas***[7]. O trato persoal con Xesucristo na oración é a fonte da que se nutre o noso entusiasmo por comunicar a todos a beleza da fe, por dar luz onde os homes viven ás escuras. É a proximidade a Deus a que permite iluminar o mundo. Por iso dicía o noso Pai que, ***canto máis dentro do mundo esteamos, tanto máis habemos de ser de Deus***[8].

San Xosemaría transmitiunos unha visión positiva do mundo, das tarefas humanas nobres. Por iso nosa actitude, máis que defensiva, ha de ser *propositiva*. O cristián non ten medo á verdade, a acometer as preguntas difíciles que lle expón o ambiente ou a sociedade. Sabe que,

aínda que el mesmo non teña sempre todas as respostas, o Evanxeo posúe a capacidade de iluminar os dilemas e problemas máis difíciles. Este amor á verdade fai que o cristián transmita a súa fe como o que é: un si inmenso ao home, á muller, á vida, á liberdade, á paz, ao desenvolvemento, á solidariedade, ás virtudes. Se Cristo fíxonos felices, é normal que esa mesma alegría transmítase na nosa actitude. De feito, «a forza con que a verdade imponse ten que ser a alegría, que é a súa expresión máis clara. Por ela deberían apostar os cristiáns e nela deberían darse a coñecer ao mundo» [9].

Pregúntache, pois, filla miña, fillo meu: estou contento de que Deus chamoume a darlle a coñecer aos demais? É o meu apostolado ***unha sementa de paz e de alegría***[10]? Teño iniciativa na miña formación doutrinal, para dar máis

profundidade e vibración á miña vida interior?

San Xosemaría ensinounos a dar doutrina de maneira que todos entendan a mensaxe do Evanxeo, independentemente do seu nivel cultural ou da súa formación relixiosa. Chamábao *don de linguas*, por analogía co que sucedeu cando o Paráclito descendeu visiblemente sobre a Igrexa. Nos Apóstolos e nos primeiros discípulos manifestouse en forma de *linguas como de lume, que se dividían e pousábanse sobre cada un deles. Quedaron todos cheos do Espírito Santo e comezaron a falar noutras linguas* [11].

O Fundador do Opus Dei explicaba que o *don de linguas*, que pedía a Deus para todos, consiste ***en saberse adaptar á capacidade dos oíntes (...). Hai que proporcionar doutrina con prudencia, coa suficiente picardía para que o que***

a reciba póidaa dixerir. Hai que dar doutrina a todo o mundo, pero sen atragantar á xente; en doses razoables, segundo a capacidade de asimilación de cada un. Tamén isto é parte do don de linguas. Como o é igualmente o saberse renovar: saber dicir o mesmo cada día con graza nova[12].

O *don de linguas* é unha graza do Espírito Santo, que conta tamén coa nosa iniciativa. O estudo e o repaso da teoloxía, realizado con responsabilidade e ilusión apostólica, permítenos saborear as verdades da fe e descubrir modos de presentalas en todo o seu atractivo. E o diálogo cos nosos amigos e colegas, nun clima de apertura ás súas preguntas, permitiranos saír ao encontro das súas inquietudes. «Para isto é fundamental escoitar (...), ser capaces de compartir preguntas e dúbidas, de percorrer un camiño á beira do outro, de liberarse de

calquera presunción de
omnipotencia e de pór
humildemente as propias
capacidades e os propios dons ao
servizo do ben común.

»Escoitar nunca é fácil. Ás veces é
máis cómodo finxir ser xordos.
Escoitar significa prestar atención,
ter desexo de comprender, de
valorar, respectar, custodiar a
palabra do outro (...). Saber escoitar
é unha graza inmensa, é un don que
se ha de pedir para poder despois
exercitarse practicándoo» [13].

Comunicar a fe non é discutir para
vencer, senón dialogar para
convencer, pois «as ideas non se
impoñen, senón que se
propoñen»[14]. Dialogar leva a
mostrar mellor unha Verdade que
ilumina decisivamente as nosas
vidas. ***Toda a vida de Xesús non é
máis que un marabilloso diálogo,
fillos meus, unha estupenda***

conversación cos homes[15]. Se aprendemos a vivir así, axudaremos e axudarannos na nosa vida cotiá e humilde, a que o Evanxeo sexa, para todos, *luz do mundo*[16].

Ilusióname lembrarvos que o día 23, nas vésperas da festa de san Xosemaría -solemnidade na Prelatura-, cúmprense setenta anos da chegada do noso Pai a Roma. Acoden á miña memoria os recordos -ouvinllos contar moitas veces- dos seus primeiros días na Cidade Eterna: a intensidade da súa oración polo Papa, xa na primeira noite de estancia na Urbe; a ilusión con que recibiu un autógrafo de Pío XII, ás poucas datas da súa chegada; a fe con que acudiu a unha audiencia co Santo Pai, o 16 de xullo... E as veces que, nesas primeiras semanas, ía rezar á Praza de San Pedro, tan próxima ao pequeno apartamento de Città Leonina, onde habitaba.

Imaxínome ben a fe e o amor con que rezaría, naquelas semanas, a jaculatoria coa que -desde o comezo da Obra- resumía os anhelos da súa alma: **Omnes, cum Petro, ad Iesum per Mariam!**; todos, con Pedro, a Xesús por María. Convídovos a repetila a miúdo, uníndovos á miña oración polo Papa Francisco, polos seus colaboradores, pola Igrexa enteira. Especialmente neste mes de xuño, que se pecha coa solemnidade dos Apóstolos Pedro e Pablo, columnas da Igrexa e patróns da Obra.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de xuño de 2016.

[1] *Mc* 16, 15.

[2] San Xosemaría, *Asuco*, n. 213.

[3] *Jn* 14, 26.

[4] San Xosemaría, Homilía *O fin sobrenatural da Igrexa*, 28-V-1972, en *Amar á Igrexa*.

[5] San Xosemaría, *Conversacións*, n. 27.

[6] Papa Francisco, Discurso á reunión plenaria da Congregación para a Doutrina da Fe, 29-I-2016.

[7] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, sen data coñecida (AGP, biblioteca, P01, VIII-1982, p.88).

[8] San Xosemaría, *Forxa*, n. 740.

[9] Cardeal Joseph Ratzinger, "Que significa para min o Corpus Domini?", en *Opera Omnia*, vol. 11, parte C, XI, 4.

[10] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 105.

[11] *Hch* 2, 3-4.

[12] San Xosemaría, *Carta 30-IV-1946*, n. 70.

[13] Papa Francisco, *Mensaxe para a 50º Xornada Mundial das Comunicaci3ns Sociais*, 24-I-2016.

[14] San Xoán Paulo II, Discurso aos mozos en Madrid, 3-V-2003.

[15] San Xosemaría, *Carta 24-X-1965*, n. 7.

[16] *Mt* 5, 14.